

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سید هاشم سدید
۰۵ اکتوبر ۲۰۱۶

جنگ میان هند و پاکستان تا چه حد ممکن خواهد بود؟

دو هفته بعد از حمله مرگبار تروریستی که از جانب دولت پاکستان تجهیز، تمویل و حمایت می شوند بر یکی از پایگاه های نظامی هند مستقر در منطقه ای به نام "یوری"، در حدود ۱۰۰ کیلو متر دور از شهر "سرینگر"، که طی آن ۱۸ عسکر و صاحب منصب هندی کشته شدند، دیروز نظامیان هند اهدافی را در مناطق کشمیر تحت کنترل پاکستان مورد حمله قرار دادند.

در نتیجه این حمله کوتاه، که از سوی هند "حمله قاطع و هدفمند" خوانده شده است، بر اساس اخبار نشر شده از جانب منابع هندی تعدادی از تروریستان به قتل رسیده اند؛ اما پاکستان این خبر را رد نموده می گوید که این حمله، که تجاوز آشکار خوانده شده است، بر یکی از پوسته های نظامی این کشور بوده است و در نتیجه آن تنها دو نظامی پاکستانی کشته شده است.

حکومت هند، خلاف آنچه پاکستان ادعا دارد، این حمله را یک حمله دفاعی خوانده می گوید حمله مذکور برای پیش گیری یک حمله ویرانگر بود که تروریستان تربیت شده از سوی استخبارات نظامی پاکستان قصد داشتند آن را در مناطق کشمیر تحت کنترل هند اجراء کنند.

کشمکش هند و پاکستان بر سر مسأله کشمیر عمری دارد به درازای تاریخ استقلال و آزادی هند از زیر سیطره استعمار انگلیس و تاریخ به وجود آمدن کشور نوپای و بانی شر و فساد و ناآرامی، یعنی پاکستان در این منطقه؛ کشمکش که منجر به سه جنگ تمام عیار، خونین، ویرانگر و سختی میان هند و پاکستان در سال ها ۱۹۴۷، ۱۹۶۵ و ۱۹۷۱ شد. بعد از جنگ ۱۹۷۱، طی چهل و چهار سال گذشته، مناسبات این دو کشور هرازگاهی در اثر تشبثات و حملات تروریستی مرگبار و بی شرمانه "مربونت" های پاکستانی، به خصوص حملات مرگبار سال ۱۹۹۳ و سال ۲۰۰۸ بر دو هتل در بمبی که جمعاً سبب قتل بیشتر از چهار صد نفر شد (مجموع کشته ها و زخمی ها از سال ۱۹۹۳ تا حمله بر پگاه نظامی یوری افزون بر هزار و شش صد نفر، من جمله تلفات حمله بر یک قطار در نزدیکی های شهر "پانی پت"، حملاتی در "جیبور"، "اسام"، "دهلی"، "احمد آباد"، بنگلور، حمله بر پارلمان هند در دهلی نو در سال ۲۰۰۱ و چندین حمله دیگر تا امروز) رو به تیرگی گذاشته است، تا جایی که هند یک بار در حدود یک میلیون سرباز خویش را با تمام ساز و برگ نظامی به قصد تنبیه پاکستان در سرحدات این کشور مستقر نمود.

جنگ میان این دو کشور متخاصم و همسایه اجتناب ناپذیر می نمود، اما هند با این هم در آخرین دقایق از خویشتن داری قابل تحسین کار گرفت و اقدام به جنگ نکرد، زیرا می دانست که جنرال های دیوانه پاکستان، انسان هائی نیستند که در برابر عواقب بسیار ناگوار و متأثر کننده استفاده از سلاح اتمی، به عنوان سیاستمداران مدبر و پاسخگو و به عنوان انسان های آینده نگر و صاحب عقل و وجدان، انسان هائی که برای انسان و حیات انسانی و افکار عامه جهان صلح طلب ارزشی قائل باشند، احساس مسؤلیت کنند و از سلاح های اتمی خویش استفاده نکنند.

جنگ به وقوع نپیوست، اما اوضاع میان این دو کشور کماکان تیره باقی ماند و کشیدگی و تخاصم موجود میان آن ها به شکل گاه پنهان و گاه آشکار، با شدت و سرعت روز افزون ادامه یافت، زیرا پاکستان با استفاده از هر امکائی، خاصتاً بعد از خویشتن داری هند از جنگ، که از جانب پاکستان حمل بر جبن هندی ها شد، چه در امتداد سرحد در کشمیر، چه در امتداد سرحدات این دو کشور در پنجاب و راجستان و چه در درون خاک هند با به راه انداختن حملات مسلحانه تروریستی، بمب گذاری ها، آدم ربائی ها، تخریب ساختمان ها و منابع اقتصادی و تولید انرژی، کشتن مردم بی گناه و برخورد های سرحدی مسلحانه - همانگونه که طی سالیان متمادی به شکل مستمر در افغانستان دست به این کار ها زده و هزاران انسان بی گناه را به کام اژدهای مرگ فرستاده است - تلاش نمود نه تنها امنیت هند را مختل کند، که اقتصاد آن را نیز رو به نابودی ببرد.

وضع موجود، بعد از حمله تروریستی بر پایگاه یوری و کشته شدن ۱۸ تن نظامی هندی، ولی از جدیت خاصی برخوردار است. هند، طبق گفته آقای "انبیرسنگه"، مسؤل کل عملیات نظامی هند، تمام ایالت های مرزی خویش با پاکستان را در حالت آماده باشد قرار داده است و قرار یک خبر دیگر، بیشتر از یک هزار دهکده را در امتداد مرز های این کشور با پاکستان تخلیه نموده اند.

حوصله مردم هند، طوری که دیده می شود، به سر آمده است. مردم حکومت آقای "مودی" را زیر فشار شدید قرار داده اند، تا به بازی "موش و پشک" با پاکستان، به گفته خود شان، پایان دهد. حزب مخالف، که اصولاً در هر امری با حکومت به مخالفت می پردازد، در این زمینه به پشتیبانی آقای مودی، که می خواهد با جدیت و قاطعیت به جواب حملات پاکستان بپردازد، برخاسته است.

پاکستان نیز با درک این مطلب، که هندی ها احتمالاً برای یک طرفه ساختن موضوع مورد مناقشه میان این دو کشور به جنگ متوسل خواهند شد، از یکسو تبلیغات وسیعی را علیه ضعف و ناتوانی قدرت نظامی هند در برابر قوت های خود به راه انداخته است و از سوی دیگر جلسه فوق العاده مشورتی کابینه را با حضور داشت تعداد زیادی از جنرالان، سران احزاب، برخی از نمایندگان مهم پارلمان و روحانیون این کشور دائر نموده است تا در خصوص تهدید های هند و جنگ احتمالی میان هند و پاکستان تصمیمات و اقدامات لازم را اتخاذ کند.

پاکستان همچنان از سرمنشی ملل متحد خواسته است تا در موضوع کشمیر، و تخفیف تنش موجود میان هند و پاکستان میانجیگری کند، امری که هند همیشه آن را، با این دلیل که بخش کشمیر تحت کنترل هند جزء جدائی ناپذیر خاک هند و موضوع مربوط به هند است، رد کرده است.

سؤال در عنوان این نوشته اما این بود، که آیا در پی این همه کشمکش و بالا گرفتن خصومت و مبادله آتش و کشته و زخمی جنگی تمام عیاری، آنگونه که در سال های ۱۹۴۷، ۱۹۶۵ و ۱۹۷۱ میان این دو کشور رخ داد، باز هم به وقوع خواهد پیوست یا نه؟

فکر نکنم! چرا که به نظر برخی از آگاهان امور و پاکستان شناسان جنرال های دیوانه پاکستانی بدون کدام تشویش و ملاحظه آماده هستند، در صورت وقوع جنگ میان هند و پاکستان، از سلاح اتمی خویش استفاده کنند. چنین مطلبی را

این آگاهان شاید بر اساس تهدید های پرویز مشرف، زمانی که هند، فکر می کند در دهه نود قرن پیشین، نیرو های نظامی اش را بعد از حملات خونین تروریستی در بمبی و دهلی در مرز های بین این دو کشور مستقر نمود - ابراز می کنند. این جنرال دیوانه پاکستانی، که در آن وقت حاکم بلامنازه پاکستان بود، با صراحت و بدون ملاحظه، با بی مسئولیتی تمام و بی شرمی عیان بیان داشت که اگر هند به پاکستان حمله کند، او از سلاح اتمی کار می گیرد!

بنابراین، با شناختی که هند و جهان آزاد، حق بین و صلحدوست از جنرالان و سیاستمداران غیرمسئول و ماجراجوی پاکستان طی شصت و نه سال گذشته پیدا نموده است، به خصوص هند باید در برخورد با پاکستان تا حد ممکن از احتیاط و خویشتن داری و احساس مسئولیت کار بگیرد.

جنرالان و سیاستمداران پاکستانی آن قدر به مسائل ترور و کشتار و جنگ و بربریت خو کرده اند و به فکر توسعه طلبی، مستعمره سازی، و ظاهراً به فکر اسلام می باشند، که اصلاً به نتایج خونین و مرگبار ترور و جنگ و عواقب مخرب استعمال سلاح اتمی و آینده مردمان این منطقه و جهان نمی اندیشند.

بر اساس یک نظر، که اخیراً در یکی از روزنامه ها یا مجلات به زبان انگلیسی خواندم، در صورت استفاده از سلاح اتمی توسط دو کشور هند و پاکستان، خاک هائی که در نتیجه استفاده از این سلاح در مناطق جنگزده آلوده می شوند تا هشت صد سال به وجه شائسته قابل کشت و زراعت نخواهند بود!

با تجربه ای که از حلقه های نظامی - سیاسی - مذهبی پاکستان موجود است، استفاده از سلاح اتمی توسط پاکستان در صورتی که در برابر هند قرار بگیرد، به هیچ وجه غیرقابل تصور نیست. بناءً، جهان، حتی آن هائی که با پاکستان مناسبات خوبی دارند، و پاکستان یکی از کشورهای هائی است که در راستای تأمین منافع آن ها عمل می کند، نباید خطری را که از ناحیه جنرالان و سیاستمداران، خصوصاً بنیادگرایان مذهبی تشنه به خون این کشور متوجه جهان است، نادیده بگیرند.

دومین دلیل این است که ملل متحد قبلاً در این خصوص برای کاهش کشیدگی ها بین دو کشور کارش را آغاز نموده است.

سومین دلیل تلاش های جدی و مستمر برخی از کشورهای خرد و بزرگ برای فرونشاندن تنش میان این دو کشور است. چین هم که یکی از حامیان پاکستان است و مصروف پول درآوردن می باشد، علاقه ای به دردرس، جنگ، هزینه کردن و حمایت از پاکستانی که در نارآرامی های بخش های مسلمان نشین چین دست دارد، ندارد!

دلیل چهارم؛ قرار یک نوشته، پاکستان یازدهمین قدرت نظامی جهان است و چنین امری، هرچند نسبت قوای نظامی متعارف هند و پاکستان ۲ بر ۱ می باشد، اما هر چه باشد پاکستان دارای ارتش منظمی است که سه جنگ را تجربه نموده و تا دندان مسلح است و پشتیبان های ثروتمند، قوی و با نفوذی هم در جهان دارد.

با همه این سخن ها؛ به مصداق این گفته پروین اعتصامی که:

بزرگان نلغزند در هیچ راه کز آغاز، تدبیر پایان کنند

کشور های ذی نفوذ و توانمند جهان به هر نحوی که میسر است، باید جلو این کشور خودسر و یاغی را که همه قیود و همه مقررات بین مللی را نادیده می گیرد و به هر گونه کار ناروا و غیرمجاز و خطر آفرین دست می زند و همه جهان را با دشواری و بیم جنگ و نابودی روبه رو ساخته است، بگیرند - از همین اکنون، که آغاز کار است، تدبیر پایان کار کنند!

سکوت، اغماز، گذشت، میدان دادن و حمایت غیرمسئولانه از این کشور، به هر شکلی که باشد، لغزشی است که جبران آن شاید برای بخشی از انسان ها و برخی از کشور ها هرگز ممکن نباشد؛ و اگر ممکن هم باشد، شاید با ندامت و اندوه بسیار بسیار زیاد!

جنگ با این کشور راه حل نیست. با تعزیرات اقتصادی، دست برداشتن از حمایت بدون قید و شرط آن، انتقاد صریح از عملکرد های نادرست و مخاطره آمیز وی در منطقه، تقبیح و محکوم کردن عمل غیرانسانی تروریست پروری اش، مداخله های رنگارنگ و وحشیانه آن در امور کشور های همسایه، جنگ افروزی، حمایت از بنیادگرایی و بنیادگرایان، و بالاخره قطع کمک های مالی و تحویلدهی سلاح به این کشور و... راه هایی هستند که جهان می تواند این کشور را به یک کشور مسئولیت پذیر، و کشوری که به حق و حقوق دیگران و قوانین جهان احترام می گذارد، تبدیل کند

امروز منطقه ای که پاکستان در آن واقع شده است، یکی از مناطق بحرانی و بحرانشناخته جهان است، که نه بر روی انبار "باروت"، بلکه بر روی انبار بزرگی از اتموم، مهلک ترین سلاح کشتار جمعی، قرار دارد، که در صورت بروز جنگ و استفاده از آن هم منطقه و هم جهان شدیداً از آن متأثر و متضرر می شود. خلص کلام این که، جهان اخلاقاً باید هر چه زود تر برای رفع این معضل التفات نشان بدهد و در بستن دستان خون آلود پاکستان شرط طلب و فتنه انگیز جدیت به خرج دهد؛ چه آنانی که از عقل سلیم و هوش کامل بهره برده اند توصیه می کنند که:

چون سلاحش هست و عقلش نه ببند

دست او را ورنه آرد صد گزند

۲۰۱۶/۱۰/۰۴